

100% FOLLET

een droomselectie
van liedjes & artiesten
uit de jaren 60, 70 en 80

michel follet

© 2026 Good Stuff! Books, Michel Follet
www.goodstuffbooks.be
Good Stuff! CommV
Kontich, Antwerpen

Ontwerp cover: Michel Follet, Sigrid Vanhoutte
Foto auteur: Lotte Temmerman
Redactie en lay-out: Good Stuff! Text & Graphix

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8363 707 5
NUR 666
D/2026/14.210/09

Ieder zijn oren, ieder zijn smaakpapillen.

Michel Follet

100% FOLLET

VOORWOORD

Heel eerlijk: toen ik eind 2024 een deeltje van mijn muzikale smaak etaleerde in het boek *Buffet Follet* had ik mijn twijfels. Muziekboeken zijn zelden schaamteloos subjectief. Meestal zijn het zelfverklaarde naslagwerken hoewel ze in wezen vaak gebaseerd zijn op een selectief geheugen.

Iedere muzikliefhebber onthoudt wat hij mooi vindt en wist uit wat in zijn oren niet de moeite van het herinneren waard is. Muziekbijbels hebben doorgaans dwingende titels als 'de 500 beste albums die je moet gehoord hebben', 'de grootste popiconen' of erger nog 'de canon van de popmuziek'. Vaak regeren dezelfde namen, boven alle verdenking en gefocust op Amerika en Engeland. Precies daarom was ik bang dat lezers *Buffet Follet* als narcistisch, eenzijdig of oninteressant zouden ervaren. De reacties waren heel uiteenlopend. Lezers waren blij dat ik lichtgewichtjes als Mud en The Rubettes in hun waarde liet, de Nederlandse en Franse populaire muziek veel ruimte gaf en Vlaamse hits opwaardeerde.

Er waren ook verwijtende opmerkingen: *'jij als popmuziekkenner kan toch moeilijk naast groten als David Bowie en Neil Young? Ik zocht ze met een vergrootglas in dit boek.'* Tegenspreken kon ik deze lezer uiteraard niet, maar tegelijkertijd had ik hem op de achterflap gewaarschuwd. Ik noem mezelf geen muziekkenner. Véél genres ontgaan me volkomen. Ik hou bovendien niet van popmuziek. Dat probeer ik telkens weer uit te leggen: ik hou van populaire muziek in al zijn vormen en gedaanten. Dat ik daarbij geen enkele gêne heb om lichtvoetige meezingers een

warm hart toe te dragen, dank ik aan het feit dat ik op een heel andere manier naar muziek luister dan – wat heet – de ernstige popmuziek liefhebber. Mijn grote liefde is en blijft filmmuziek. Geen filmliedjes, maar instrumentale, vaak symfonische filmmuziek. Dat doorkruist mijn leven sinds mijn prille jeugd. Daarom let ik in populaire muziek voortdurend op wat er achter de zangstem gebeurt. Hoe de melodelijn wordt opgebouwd en hoe een arrangement wordt verfijnd. Het gebruik van – soms ongewone – instrumenten is voor mij ongelofelijk belangrijk. Ik ben bovendien dol op mooie close harmony en krachtige stemmen. Veel stemmen in de popmuziek kunnen me niet bekoren: ze hebben een te beperkt zangregister of een klankkleur die me in het belang jaagt.

Sabel me gerust neer: tekst is in veel liedjes voor mij bijzaak. Ik kan me zelden vinden in de gevoelens die een artiest verwoordt. Daarom mijn voorliefde voor muziek zonder woorden: daar bepaal ik zelf de woorden en gevoelens.

Maar het is allemaal een kwestie van smaak. Ieder zijn oren, ieder zijn smaakpapillen. Vergeef me dus dat ook in dit boek David Bowie en Neil Young géén plek krijgen. Wel namen die zelden aan bod komen in andere hitboeken of naslagwerken en dat maakt het misschien toch een waardevolle aanvulling.

Zoals in het eerste boek vind je onder elk stuk de hoes klein afgedrukt – in de mate van het mogelijke zoals het in de Vlaamse muziekwinkels te vinden was – en een QR-code waarmee je het liedje meteen tussen de oren krijgt. De QR-code verwijst naar YouTube want op Spotify vind je – wat ze ook mogen beweren – héél wat muziek niet terug.

Het grote verschil met het eerste boek is dat er nu ook ruimte is voor muzikale acts uit de jaren tachtig. Daarbij verwijs ik af en

toe naar radio, de passie die mijn leven doorkruist(e). Alles begon bij een aantal lokale radio's. Onderstaande foto flitst me terug naar één van die etappes. Radio 2000. Gesitueerd boven een zeemanscafé in de rosse buurt van Antwerpen. De foto werd genomen amper twee weken voor we in beslag werden genomen. Ik ontsnapte op het nippertje aan de politiecombi en handboeien, want zag de inval voor mijn neus gebeuren. Ik stapte van tram 12, die zijn terminus had op de Sint-Paulusplaats waar ons clubhuis gevestigd was. Zodra ik het politiemanoeuvre zag, maakte ik rechtsomkeert met mijn platenkoffertje onder de arm, stapte meteen weer op de tram en nam me voor niets meer met dit criminele milieu te maken te hebben. Helaas: het ging van kwaad naar erger. Zelfs in mijn oude dag zit ik bij een malafide organisatie die Nostalgie Plus heet, waar ik elke middag mijn gangen mag gaan en de kans loop om opgepakt te worden wegens eigenzinnige, eigengereide platenkeuzes. Dit boek is een afgeleide van het programma en is het daarom aan zichzelf verplicht even eigenzinnig uit de hoek te komen.

Veel leesgenot én luisterplezier.

100% FOLLET ARTIESTEN

ABBA

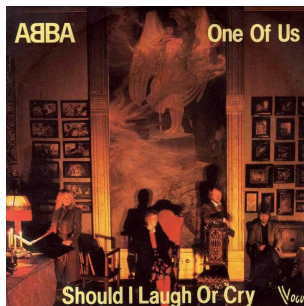
Ik herinner me een verontwaardigd mailtje van een luisteraar na de uitzending van de jaren 70 top 1000 die 'The Winner Takes It All' van ABBA ergens bovenaan in de lijst had verwacht. '20 keer ABBA, maar deze zien jullie over het hoofd. Schande!' We moesten hem er beleefd op wijzen dat 'The Winner Takes It All' pas in juli 1980 de hitlijsten haalde. Veel mensen associëren ABBA met de jaren zeventig. Toch vind ik hun verdienste in de korte tijd dat ze de jaren 80 overleefden even groot als in hun jaren 70-repertoire, toen ze werkelijk niets verkeerd konden uitbrengen. Sta me daarom toe nét als in *Buffet Follet* vooraan in het alfabet te beginnen. Met ABBA. Ik ben ABBA-adept.

Het album 'Super Trouper' van 1980 is een staalkaart van de breed ademende muziek waarvoor ABBA stond: warm, optimistisch, toegankelijk, ingenieus, populair en soms verraderlijk simpel. Al daag ik veel popmuzikanten uit om een liedje als 'The Piper' te schrijven. Alleen Björn en Benny konden zo'n 'rattenvanger van Hamelen' roffeltje (of voor een latere generatie: een 'Kabouter Plop' nummer) tot een elegant en boeiend geheel smeden door hun voeling met authentieke volksmuziek. Benny speelt nog altijd accordeon bij een plaatselijk groepje. 'Super Trouper' kan ook makkelijk worden weggezet als een hapklare en gemakkelijke meezinger, maar de meerdere laagjes in het nummer houden het amusant, speels en eerlijk. 'Super Trouper' bevat de discoklassieker 'Lay All Your Love On Me' die alleen als maxi-single werd uitgebracht en in Engeland de meest succesvolle 12 inch-plaat ooit werd en nog tal van energieke liedjes, maar ik heb een voorliefde voor de tragere nummers: het doorleefde 'The Winner Takes It All', terecht hun meest gedraaide uit de jaren 80, de hymne op

elke reveillon 'Happy New Year' en 'Our Last Summer' waar het perfecte gevoel voor melodie weer komt bovendrijven. Björn liet zich inspireren door een vakantietrip in Parijs uit zijn jeugdijaren waarbij hem weinig van de lichtstad bijbleef des te meer van zijn tienerromance. Benny gaat helemaal mee in zijn zomerse escapades en laat synthesizers prachtig overvloeien in een rijkelijk pianospel met ruimte voor een stevige gitaarsolo naar het einde toe. Dan heeft Frida je al helemaal ingepalmd met haar stem en als Agnetha haar vervoegt in het breed uitwaaiierende refrein is de magie compleet. 'Our Last Summer' werd nooit volwaardig op single uitgebracht (wel als B-kantje voor een heruitgave van 'Thank You For The Music') maar werd weerhouden voor de tweede ABBA-verzamelaar én de 'Mamma Mia'-film van 2008 wat doet vermoeden dat zowel Björn als Benny erg tevreden waren over het resultaat.

Het daaropvolgende laatste jaren 80-album 'The Visitors' vind ik net iets minder ondanks parels als het ontnuchterende 'When All Is Said And Done', het ontroerende 'Slipping Through My Fingers' en de sobere en gedurfde afsluiter 'Like An Angel Passing Through My Room'. ABBA klonk wellicht nooit meer voldragen en volwassen als op dit album, maar ik miste het speelse en onbezorgde dat hun vorige platen kenmerkte. Door alles heen klonk het afscheid en een onuitwisbare tristesse. 'One Of Us' blijft één van hun allerbeste hitsingles. Ook geen liedje om vrolijk van te worden. Agnetha en Frida komen uit de verte binnengeslopen en nemen er hun tijd voor maar het is geen overbodige aanloop naar één van hun meest harmonieuze liedjes. In de videoclip geen blijde gezichten. De breuk is onomkeerbaar: beide tandems vallen uit elkaar. Zowel Frida als Agnetha zagen er al beter uit en de bevroren gezichten in de clip zeggen genoeg: dit komt niet

meer goed. Het vrolijke 'Head Over Heels' werd nog van het album afgehaald om de illusie te wekken dat het ABBA-tijdperk niet ten einde was. 'The Day Before You Came' klonk meer als een Agnetha-solosingle dan een groepsproject en 'Under Attack' werd alleen een grote hit in Nederland en Vlaanderen. Engeland had de groep radicaal de rug toegekeerd. Het was wachten op 'Voyage' van 2021 dat als een commerciële flop werd afgedaan. Overal ter wereld haalde dat album de top 3, op Italië na (nummer 6). Géén enkel album kon dat jaar betere cijfers voorleggen. De muziek van ABBA zal altijd blijven opboksen tegen dat soort smalende opmerkingen van de muziekpolitie, maar gelukkig: jij en ik weten wel beter. Het palmares van ABBA is werkelijk uniek.

ALAN PARSONS PROJECT

De leraars in mijn collegejaren stonden behoorlijk afkerig tegenover popmuziek, als het bij toeval ter sprake kwam. Dat de leraar Grieks of Latijn meer van muziek uit de oudheid hield, kon ik begrijpen. De meest hippe vogels bleken de leraars wiskunde, enkelen onder hen dweepten met Pink Floyd. Ik was op mijn hoede want hield niet van wiskunde en wat ik vermoedde: de muziek van Pink Floyd klonk me te berekend. Geen Pink Floyd voor mij. De leraar Frans pakte heel af en toe uit met een keurig chanson. Geen Jean Ferrat, vanwege zijn links gedachtegoed, hoewel ik enorm van zijn repertoire hield. Geen Georges Brassens, vanwege te anarchistisch en non-conformistisch.

De leraar Engels leerde ons met enige vertraging The Alan Parsons Project kennen met 'Tales Of Mystery And Imagination' om enkele lessen rond dichter en schrijver Edgar Allan Poe kracht bij te zetten. Parsons gaf in 1975 voorrang aan zijn eigen muzikale ambitie en bedankte daarom om opnieuw in zee te gaan met Pink Floyd voor 'Wish You Were Here'. Parsons was van onschatbare waarde geweest voor de klankkleur van 'Dark Side Of The Moon'. En zijn inbreng zou ook lonend zijn voor de carrières van John Miles, Pilot en Al Stewart. 'Tales Of Mystery And Imagination' was een openbaring. *'Thus Quoth The Raven Nevermore'*. De slagzin staat me nog helder bij. Het begrip conceptalbum werd me voor het eerst duidelijk. Alan Parsons maakte er in de volgende jaren zijn handelsmerk van.

Ik spaarde voor elk nieuw album want hield van de veelheid en diversiteit van onderlegde stemmen, van Steve Harley, Allan Clarke van The Hollies tot Colin Blunstone, John Miles én de geweldige Eric Woolfson, de onmisbare schakel bij Alan Parsons

Project die op 64 jaar overleed in 2009. En... van de geweldige instrumentale stukken. Elke plaat herbergde twee of drie schitterende thema's waar Andrew Powell zijn oerkrachten over liet schijnen. De knapste staat op 'Eve', het vierde van hun elf studio-albums en werd zelfs als eerste single uitgebracht: het fenomenale 'Lucifer'. Intrigerend en hypnotiserend. De basis was een morsecode die in het begin zo goed als kaal te horen is tot er almaar meer instrumenten het thema overnemen. Er komt dromerige koorzang bij die helemaal opgaat in het magistrale geheel. Het werd een gedroomde radiotune en één van de allerbeste instrumentale pièces de résistance in de popmuziek. Het is wellicht de enige hoes waarop Alan Parsons zélf met foto prijkt.

Toen ik in 1982 de filmquiz 'Cinemanie' op televisie mocht presenteren, kaartte ik 'Mammagamma' van Alan Parsons Project als muziekje bij de bedenktijd aan en in een later seizoen, vanaf 1985 was 'Hawkeye' prominent te horen bij een onderdeel van het programma. In de categorie gezongen nummers zijn er de klassiekers 'Don't Answer Me', 'Old And Wise' en 'Eye In The Sky' die het meest in het geheugen zitten, maar ik heb een zwak voor 'The Turn Of A Friendly Card' van 1980. Op het conceptalbum over gokverslaving vormt het een suite in vijf delen en 'Part I' werd gelanceerd als single.

Het klinkt als een middeleeuws getinte ballade en niets doet vermoeden dat alle drie de leden van Pilot (bekend van het heerlijke 'Magic') hier musiceren samen met het kamerorkest van München: de warme stem van Chris Rainbow past er perfect bij. In Part II hoor je meer de invloed van Andrew Powell en krijgen hoorns en trombones in de outro de hoofdrol maar vreemd genoeg werd die versie niet als B-kant uitgekozen. Part I of V, het maakt me niet uit: dit is een sublieme ballade in een jaar dat er

wel meer van dit soort sacrale en gedurfde liedjes op single werden uitgebracht, zoals het prachtige 'Anne' van Kayak. Nog een aangename verrassing: de hoezen van zowel album als single werden ontworpen door Godley & Creme, toen nog geen videokunstenaars maar al erg bedreven in knappe visuele ideeën.

